

Tot a un euro | Feliç aniversari, Astèrix! | Xavier C. ....

Cada any, per poc que hi parem esment, veiem que s'escauen una colla d'aniversaris, de 50, 100 o més anys, de personatges o institucions, que afaïçonnen el calendari. D'un any que suara ha fet l'ànec, el 2009, hom hi troba els 50 anys de la Nova Cançó catalana,

quan en 1959 va sorgir com alba amb vels de plata la colla dels 16 jutges, amb els Espinàs, Porter, Margarit, Raimon i més tard Serrat, Llach, Pi de la Serra i altres, cantant amb oreig d'esperança pàtria i llibertat.

També el cinquantenari de TVC a Sant Cugat, sovint de rebaixes imposades. I l'any Amades, amb actes pel cinquantè aniversari de la mort del gran folklorista promotor de la nostra cultura popular. O, anant més enllà, els 50 anys de l'entrada a l'Havana del barbut Fidel Castro, que de poc ha servit als cubans, etc.

Fixem-nos, però, en un de divertit i adient a tot ser-ho: el 29 d'octubre de 1959 naixia, trempat com un pèsol, Astèrix, un dels còmics més famosos del món mundial.

França fou la seva pàtria, i René Goscinny i Albert Uderzo els seus pares. Ja fa mig segle i l'inefable principi de cada historieta ha encetat una rialla de primavera a cada un dels seus milers de milers de lectors:

Som a l'any 50 abans de Crist. Tota la Gàl·lia és ocupada pels romans... Tota? No! Un poblet del nord habitat per gals indomables rebutja una vegada i una altra ferotgement l'invasor...

Així invariablement comencen cadascun dels 34 àlbums de les aventures d'Astèrix amb els seus companys: l'inseparable Obèlix, repartidor de menhirs i devorador de senglars, en Panoràmix, venerable druida del poble, l'Abraracúrcix, majestuós cap de la tribu, l'Assegurançatòrix, el bard que canta en falset, i tota la trepa. Traduït a més de seixanta idiomes, assegura xerinola de la bona.

Per què aquest valent poble gal em recorda un altre poble, ben a prop, també desitjós d'independència i avesat a mil combats? Potser tot és un somni, però capbussar-se en les peripècies enquistades i alhora llorejades dels gals encomana una dosi d'inconformisme per a continuar batallant. Més enllà de la poció màgica del druida del poblet gal. Amb convicció i bones maneres.

Joyeux anniversaire, Astèrix! I sempre endavant, per Tutatis!

fxavier3659@yahoo.es

Detall del cartell de la campanya de Mans Unides

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Dites casolanes | Sebastià Codina.....

Gat escaldat aigua tèbia tem

Quan tenim un fracàs una mica sorollós, solem vigilar –a vegades més del compte i provocant un excés de mandra– de no caure en el mateix entrebanc. Patatxap! Empuntegar-se ajuda a caminar una mica més segur. Allò que diuen: «L'experiència és la mare de la ciència.» Algú hi va afegir, carregat de bona fe: «... i també dels desenganys.»

Sigui com sigui, quan un gat s'escalfa la pota en intentar pescar la pilota de l'olla que arrenca el bull, vigila una mica de no tornar-hi. Només nosaltres no ens acabem d'escarmentar mai i ens entrebanquem en la mateixa pedra... Cada dia hi ha els mateixos empantanecs que ens fan la traveta...

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Contra la fam i la pobresa .....

Des de fa cinquanta anys, Mans Unides uneix els seus esforços als de tots aquells que treballen per erradicar la fam i la pobresa. Enguany, la seva campanya s'inspira en la creixent consciència, que progressivament va guanyant terreny, de l'ús insostenible que fem del nostre planeta. És obvi que una gran part dels béns que ens proporciona la terra, i que ens permeten de poder gaudir d'unes condicions de vida dignes, són sovint malgastats o degradats, hipotecant així el present i el futur de la humanitat.

Un dels fenòmens en els quals es mostra amb més claredat el grau de degradació en què ens trobem immersos és el del canvi climàtic. Ocasionat per l'acció

humana, té greus repercussions sobre l'accés als béns més bàsics: l'aigua, els aliments, la qualitat de l'aire, la producció agrícola, la salut... amb l'agreujant que els més afectats per aquesta situació són els més empobrits. Dins el marc de la lluita contra la fam, la preocupació pel canvi climàtic és una qüestió de justícia i equitat.

Amb la imatge que podeu veure reproduïda i el complement del lema «Contra la fam, defensa la Terra», Mans Unides recorda que només mitjançant el canvi de mentalitat, d'actituds i d'estils de vida, tant al Nord com al Sud, es podrà aconseguir que la Terra sigui mare fecunda i casa comuna de la qual hem de tenir cura.

Diumenge V de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre del profeta Isaïes (6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plec del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

Salm responsorial (Salm 137)

Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (15,1-11)

Germans, [...]. Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests

encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. [...] Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell es trobava vora l'estany de Genesaret i veié dues barques a la platja. Els pescadors rhavien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu, calaré les xarxes.» Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.» Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

L'evangeli d'avui | Joan Rius

Llegint aquesta escena de l'evangeli, sembla que ens hi trobem presents. A la platja, al llac de Genesaret. L a gent senzilla, atapeïda, no deixa espai per a parlar a tots. Jesús es distancia i demana a Simó, a Pere, de pujar a la barca i apartar-se una mica de la vora. Des del seu balanceig de la barca, arran de sorra. L a gent calla, pendents de la seva Paraula.

Després de parlar-los, diu a Pere que avanci endins i tiri la xarxa. Pere està cansat de fer-ho sense èxit. Ho fa novament i omple la barca de peix. Llavors demana a Jesús d'anar amb ell. Pere comença a acompanyar Jesús. I Jesús el deixaria com a puntal i centre dels primers seguidors. Dels apòstols.

Més endavant els apòstols rebran l'encàrrec de perpetuar la missió de Jesucrist. Els primers, uns pescadors. Només els cal no tenir por, ni davant la grandesa de la seva missió, ni davant els perills i les dificultats. I ser dòcils.

Tirar les xarxes allà on digui el Mestre. No allà on ells haurien pescat de gust. Per això arribaran a anar fins als pagans. Fins a l'extrem del món conegut aleshores.

Per a complir aquesta missió necessitaran ajudants. Ara en diríem bisbes, capellans, religiosos i religioses, però, sobretot, laics i laiques.

Jornades d'animadors de cant en la litúrgia

El dissabte dia 27 de febrer ha estat la data triada pel Secretariat Diocesà de Música per a celebrar la dotzena matinal diocesana de treball per als animadors de cant en la litúrgia. Anualment, i de forma regular des de fa onze anys, el Secretariat de Música del bisbat ofereix una jornada matinal oberta per a aportar recursos, tant teòrics com pràctics, a les persones que, amb bona voluntat, participen a fer més vives les celebracions litúrgiques de les nostres parròquies i comunitats, en especial en el camp musical. Les jornades, que solen recollir una assistència al voltant del centenar de persones, consten habitualment de dues parts: un tema general teòric o teòrico-pràctic amb el lema de la trobada, i una pràctica de cants en grup i tècniques de direcció, de caràcter general o especialitat, i amb un repertori que es considera interessant donar a conèixer.

La jornada d'enguany tindrà per lema la dita tradicional «qui canta prega dues vegades» i la seva ponència, amb el títol «Cantem la missa», la realitzarà Mn. Miquel Barbarà i Anglès, prevere del bisbat de Tarragona i músic. Com a novetat per a aquesta jornada, s'ha previst tornar a realitzar la presentació de repertori mitjançant tallers en

grups petits, que serien: un de pràctica de la direcció, un altre de teoria i pràctica d'orgue, i els altres de pràctica de cant; tots ells en el nivell elemental que correspon a aquesta mena de trobades.

Entre el repertori per a aquesta jornada, i a fi d'ajudar a «Cantem la missa», treballarem els cants de l'ordinari, en particular els de la Missa de Mons. Valentí Miserachs. També, dins el repertori de la jornada, ha semblat d'interès aportar i treballar repertori propi de la litúrgia de difunts.

Des del Secretariat de Música del bisbat us convoquem a participar en aquesta matinal totes les persones que animeu amb interès la litúrgia de les vostres parròquies i comunitats; trobareu recursos per a les vostres celebracions, però sobretot podreu compartir-ho amb gent que coneixereu de tots els punts del nostre bisbat.

La matinal començarà amb l'acolliment, a les 9,30 del matí, i es clourà puntualment a la 1 del migdia. El preu de la inscripció és de 6 euros, que podreu abonar en arribar. El termini d'inscripció és el 24 de febrer. Podeu comunicar-ho per telèfon (93 883 26 55), per fax (93 889 43 89) o per correu electrònic (secretaria-adjunta@bisbatvic.com).

Necrològica

El dia 20 de febrer, a Deltebre (la Cava), a l'edat de vuitanta-dos anys, morí Roman Casanova Navarro, pare del nostre bisbe Romà. A la missa exequial, que tingué lloc l'endemà, hi assistí una representació de la nostra diòcesi. Us recordem que a la catedral de Vic hi haurà una missa en sufragi de la seva ànima el divendres, dia 12 de febrer, a les 7 de la tarda. Per facilitar l'assistència a aquest acte, sortirà un autocar d'Igualada que farà parada a Manresa. Tel. 938 050 813.

Des del Full Diocesà, en aquest moment del condol, ens unim al dolor i esperança del senyor bisbe i de la seva família.

Compte solidari 100x1 | Càritas Diocesana de Vic .....**Febrer del 2010**

1.- Home jove de 42 anys. Ha treballat uns anys, però insuficients per a cobrar una prestació contributiva. Des de fa cinc anys se li ha diagnosticat una malaltia crònica que li impedeix treballar. Cobra una Renda Mínima. Sol·licita suport econòmic per a despesa d'habitatge. Import: 200 euros.

2.- Nucli familiar format per matrimoni de 39 i 37 anys que viuen en casa rural apartada del nucli urbà. En aquests moments sobreviuen gràcies al treball de tres hores diàries de la dona. Sol·liciten: suport econòmic per a despesa d'alimentació. Import: 240 euros.

3.- Nucli familiar format per matrimoni de 45 i 55 anys. Tenen dos fills en edat escolar. Cobren únicament una prestació d'atur. Sol·liciten: suport econòmic per a despesa d'alimentació. Import: 250 euros.

4.- Home sol de 43 anys, diagnosticat de malaltia crònica vivint temporades d'indigència. En aquests moments no té cap ingrés. Sol·licita: ajut econòmic per a despesa de pensió. Import: 250 euros.

5.- Nucli familiar monoparental format per dona de 29 anys amb una filla recentment nascuda. No cobra baixa per maternitat, ja que treballava en el sector de servei domèstic sense contracte de treball. En aquests moments viu de la caritat de les companyes

de pis. Sol·licita: ajut econòmic per a despesa d'alimentació. Import: 150 euros.

6.- Home sol de 45 anys diagnosticat de malaltia crònica que li impedeix de treballar regularment. Cobra Renda Mínima d'Inserció. Sol·licita: ajut econòmic per a despesa de pensió (mig mes). Import: 150 euros.

7.- Nucli familiar monoparental format per mare de 53 anys amb tres fills en etapes formatives. La mare fa unes hores de neteja al dia. Viuen en un pis en situació molt precària. Sol·liciten: ajut econòmic per a alimentació. Import: 200 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83.

Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Caixa Manlleu **2040.0020.15.8000945579**.

Erradicar la fam, qüestió de tots | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

«La fam és el signe més cruel i concret de la pobresa. No és possible continuar acceptant l'opulència i el malbaratament quan el drama de la fam adquireix cada vegada majors dimensions.» Són unes de les paraules que el papa Benet XVI va dir a la Cimera Mundial sobre Seguretat Alimentària organitzada per la FAO el passat novembre. I cal que les tinguem tots nosaltres molt presents en aquests dies que l'associació Mans Unides ens torna a fer present el tema de la fam en el món, recordant-nos la solidaritat que la nostra fe ens demana envers tots els homes del món que pateixen les conseqüències de la crisi alimentària mundial.

La tan anomenada crisi no solament ens afecta a nosaltres en el Primer Món, sinó que les estadístiques mostren un increment dramàtic de nombre de persones que pateixen fam. No és que la terra produeixi menys aliments, sinó que l'augment del preu dels productes alimentaris bàsics i la disminució de les possibilitats econòmiques de les poblacions més pobres, i també l'accés restringit al mercat, fan possible la tragèdia de la fam en el món. En l'era de la tecnologia, de les comunicacions, de la globalitat, la fam en el món continua no solament present, sinó en creixement.

Cap persona humana, i encara menys un cristià, no pot tancar els ulls davant de la crisi alimentària o deixar-la com una qüestió solament dels polítics i dels

poderosos d'aquest món. En tots nosaltres ha de créixer cada vegada més la consciència que tota la humanitat forma una única família universal. Cada un de nosaltres, cada país, ha de fer-se càrrec de responsabilitats concretes enfront de les necessitats dels altres. La solidaritat té la seva arrel en aquesta fraternitat humana universal i ha de portar-nos a compartir amb amor de germans.

Mans Unides en la nova campanya d'aquest any ens torna a donar la possibilitat de passar dels sentiments i les paraules als fets. Siguem solidaris i donem suport a les diferents activitats que se'ns presenten en els nostres pobles i ciutats. Que la col·lecta que es fa en totes les parròquies tingui el sentit d'unir eucaristia i solidaritat. Des de sempre l'Església ha unit l'eucaristia i l'atenció als necessitats. La donació de Crist és la font de la nostra donació i la nostra generositat.

Recordem que els «projectes» que ens presenta Mans Unides són destinats al desenvolupament. La llarga trajectòria d'aquesta institució de l'Església l'avalua perquè nosaltres siguem generosos en la nostra aportació. Els pobres, siguin d'on siguin, són els nostres pobres. La fe cristiana no sap de fronteres, de races, de religions, de llengües, sinó que sempre sap descobrir en cada persona el seu valor transcendent de fill de Déu, de germà nostre.

El sant de la setmana | **Santa Alícia (†segle V)** | X.B. ....

Nasqué vers l'any 400 a París i, des dels seus vint anys fins a la seva mort, es va dedicar en cos i ànima a atendre els malalts a l'hospital de santa Caterina. Fou la seva única il·lusió des de jove: donar-ho tot pels qui pateixen malaltia i oferir tot el seu treball a Déu. La seva vida fou sempre inspirada per l'evangeli, en especial per aquestes significatives paraules de Jesús en el capítol 25 de l'evangeli de Mateu: «estava malalt, i em vingüeu a visitar... tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feieu».

En aquesta breu i senzilla biografia hi entreveiem tot l'exemple d'abnegades religioses que al llarg de la història del cristianisme han visitat i vetllat malalts (també en les

hores del silenci de la nit), metges i infermeres que realitzen la seva feina amb un tracte humanitari i tots aquells cristians que acompanyen i visiten els qui sofreixen als hospitals, asils, dintre casa... El Vaticà II acabà amb aquestes paraules: «tots els qui sentiu més el pes de la creu... els qui ploreu, els qui experimenteu el dolor tingueu coratge: sou els preferits del regne de Déu, d'esperança, bondat i vida: sou els germans de Crist sofrent i amb ell, si voleu, salveu al món». Visitar i estimar els malalts és expressió de la misericòrdia de Déu.

La seva festa és l'1 de febrer

Agenda litúrgica de la setmana .....

7 ■ Diumenge V de durant l'any / **Cicle C.** Sant Ricard, laic (†720). Santa Juliana, viuda (†435).

Lectures: Isaïes 6,1-2a3-8 / Salm 137 / 1Corintis 15,1-11 / Lluç 5,1-11

Litúrgia de les hores: Setmana I

8 ■ Dilluns. Sant Jeroni Emilià, religiós (†1537).

Lectures: 1Reis 8,1-7.9-13 / Salm 131 / Marc 6,53-56

9 ■ Dimarts. Santa Apol·lònia,

màrtir (†249).

Lectures: 1Reis 8,22-23.27-30 / Salm 83 / Marc 7,1-13

10 □ Dimecres. Santa Escolàstica, verge (†c.543). Sant Guillem, monjo. *Lectures:* 1Reis 10,1-10 / Salm 36 / Marc 7,14-23

11 □ Dijous. La Mare de Déu de Lurdes.

Lectures: 1Reis 11,4-13 / Salm 105 / Marc 7,24-30

12 ■ Divendres. Santa Eulàlia, verge i màrtir (ss. III-IV).

Lectures: 1Reis 11,29-32;12,19 / Salm 80 / Marc 7,31-37

13 ■ Dissabte. Sant Benigne, màrtir (†303).

Lectures: 1Reis 12,26-32;13,33-34 / Salm 105 / Marc 8,1-10

14 ■ Diumenge VI de durant l'any / **Cicle C.** Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, patrons d'Europa (s. IX). Sant Valentí, màrtir.

Lectures: Jeremies 17,5-8 / Salm 1 / 1Corintis 15,12.16-20 / Lluç 6,17.20-26

Pla Diocesà de Pastoral del Bisbat de Vic 2009-2014: «Sigueu sants!» (2) .....

Dèiem en la reflexió anterior (vegeu Full Diocesà del dia 3 de gener del 2010) que la santedat és **unió amb Crist**, viure units íntimament a Crist. Avui ens aturarem a preguntar-nos què vol dir que **la santedat és do i tasca**. Sobre ambdues característiques de la santedat el Pla Diocesà de Pastoral en parla de la pàgina 19 a la 21.

La santedat, un do

La santedat no és solament el resultat del nostre esforç personal, sinó que, primer de tot, és un do, una gràcia de Déu. Serem sants, si de cas, no pas perquè ens hi hem fet molt per ser-ho, sinó perquè Déu ens ha creat i ens ha posat en la llera de la santedat. Ell ens ha creat perquè emprenguem el camí de la santedat.

Considerar la santedat primer de tot com a do és una constant que és present tant en la paraula de Déu, com en els textos litúrgics, com en el testimoni dels mateixos sants. Vegem-ho:

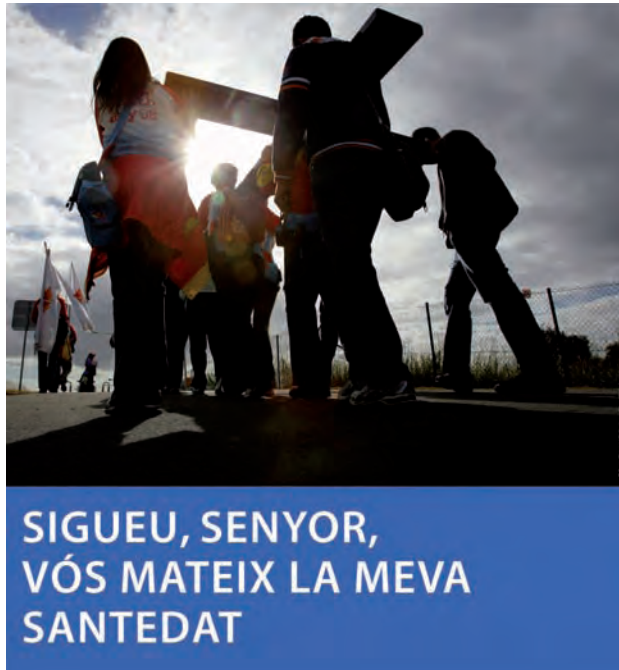
Déu diu a Jeremies: *Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions* (Jr 1,5).

Sant Pau, en la carta als Efesis, recorda que el projecte de Déu és que siguem sants: *Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist... que ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls* (Ef 1,3).

I el mateix missatge ressona en el llibre de l'Apocalipsi: *Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi* (Ap 3, 20).

En una de les pregàries eucarístiques de reconciliació, el prevere diu: *Oh Déu, que en la creació del món heu fet l'home a imatge vostra perquè sigui sant, com vos mateix sou sant*.

El primer pas sempre el fa Déu, Déu sempre s'avança a nosaltres. Sant Agustí (345-430) ens ho recorda en les Confessions: *Ens cercàreu quan nosaltres no us cercàvem, però ens cercàreu perquè us cerquéssim*.

I un altre text, d'un autor espiritual dels nostres dies, també ho confirma:

No sóc jo, Senyor, sou vos.

Sou vos qui sortiu primer al meuencontre.

Vós sou qui em busqueu i truqueu a la meua porta.

Vós, Senyor, sou fidel, i no pas jo (S. Biela).

La santedat és gràcia i per això com més s'avança en el camí de santedat més hom s'adona que el mèrit és de Déu, no de nosaltres:

No compto pas amb els meus mèrits, no en tinc cap, sinó que espero en Aquell que és la Virtut, la Santedat mateixa, és ell sol que, tenint-ne prou amb els meus febles esforços, m'aixecarà fins a ell i, cobrint-me dels seus mèrits infinits, em farà santa (Teresa de Lisieux, 1873-1879).

Per això, al final de la vida, quan ens presentarem davant de Déu, no hem d'estar preocupats per si hem aconseguit mèrits o no, sinó si hem estat prou fidels a l'amor de Déu. Tot el que haurem fet no serà mèrit nostre sinó de Déu. Ho veié amb molta claredat santa Teresa de Lisieux:

La santedat no està en tal o tal altra pràctica, sinó que consisteix en una disposició del cor que ens fa humils i petits en braços de Déu, conscients de la nostra feblesa i confiats audaçment en la seva bondat de Pare.

Al capvespre d'aquesta vida compareixeré davant vos amb les mans buides.

La santedat, una tasca a fer

Entendre i presentar la santedat com una tasca a fer, com un esforç personal, com un combat espiritual, com quelcom que s'ha de desitjar a arribar-hi i que per a arribar a ser sants cal posar -hi tots els mitjans, és una altra característica que defineix la santedat. El millor que ens pot passar és ser sants, però ser-ne demana l'ajuda de Déu i un treball personal sobre nosaltres mateixos per anar-nos configurant a Crist. Sant Ambrós ens hi convida:

Adrecem les nostres ànimes vers el bé que és Déu, establim en Déu la nostra estada, unim-nos a ell. Això supera qualsevol consideració, i proporciona pau i tranquil·litat perdurables, una pau que ultrapassa tot sentit i tota especulació.

L'apòstol Pau exhorta a viure tal com escau a sants (Ef 5,3), a revestir-se *com a escollits de Déu, sants i estimats, de sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de mansuetud, de paciència* (Col 3,12) i *donar fruits de l'Esperit per a la santedat: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix* (Ga 5,22), *portar una vida santa* (Rm 6,19).

El concili Vaticà II (1962-1965), en la *Lumen gentium*, subratlla la crida universal a la santedat:

En l'Església, tothom, tant els qui pertanyen a la jerarquia, com els qui són pasturats per ella, són cridats a la santedat (...) (LG, 39). *Tots els fidels cristians, de qualsevol estat o condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció en la caritat* (LG, 40).

I els mateixos sants ens ho recorden:

La voluntat de Déu és la nostra santificació. Si no arribem a ser sants, som culpables davant Déu d'allò per a què hem estat creats (santa Teresa Benedicta de la Creu, Edith Stein, 1891-1942).

Si el Senyor no construeix la casa, és en va que treballen els qui la construeixen. Tots els més bells discursos dels més grans sants serien incapaços de fer sortir un sol acte d'amor d'un cor del qual Jesús no tingués la possessió (Teresa de Lisieux).

La perfecció consisteix a ser el que ell vol que siguem (Teresa de Lisieux).

Ser sant espanta. Tenim la sensació que això no és per a nosaltres, que és per als altres. Tanmateix ser sant

és possible, no és una tasca per a superhomes. Santa Teresa de Lisieux ho raona així a la seva superiora:

Vós ho sabeu, Mare meua, sempre he desitjat ser santa, però, ai las, sempre he constatat, quan m'he comparat als sants, que entre ells i jo hi ha la mateixa diferència que hi ha entre una muntanya el cim de la qual es perd en els cels i el gra de sorra obscur amagat sota els peus dels vianants; en comptes de desanimar-me, m'he dit a mi mateixa: el bon Déu no inspira desitjos irrealitzables; per tant, malgrat la meua petitesa, puc aspirar a la santedat.

Hi ha uns camins i uns mitjans de santedat per a tot cristià. En el Pla Diocesà de Pastoral, a la p. 20, es fa esment dels camins que assenyala el concili Vaticà II, en la Constitució Dogmàtica sobre l'Església (*Lumen gentium*), en el capítol V, on es parla de la vocació universal a la santedat en l'Església:

—Ecoltar de bon grat la Paraula de Déu.

—Complir d'obra la seva voluntat amb l'ajuda de la gràcia divina.

—Participar sovint en els sacraments, sobretot en el de l'Eucaristia, i en les accions sagrades.

—Dedicar-se amb constància a l'oració.

—Dedicar-se a l'abnegació pròpia, al servei actiu als germans i a l'exercici de totes les virtuts (cf. *Lumen gentium*, 42).

Per a la reflexió personal o en grup

1. La santedat és do i tasca. ¿Penso a agrair en la pregària aquest do i a demanar ajuda al Senyor perquè jo correspongui amb generositat a la crida a la santedat?

2. «La santedat, àdhuc en la societat terrenal, contribueix a una forma de vida més humana», ens diu el concili Vaticà II. Compto amb la santedat per a humanitzar-me?

3. Dels mitjans dels quals parla el concili Vaticà II per a assolir la santedat, en quins hauria de posar més atenció?